

לבשתי שימלת מיני לבנה שפתח גדול בה השאיר את הבטן חשופה. בסיוע של מגי פיים לבנים וכובע לבן הייתי צריכה להירד אות יפה ובובתית. או לפי דרישת אבידן: „בתולית וחחולית — לוליטה.“ זה היה חשוב לו שיחשבו שהוא נושא לוליטה. מאחר וידעתי כי רבות ממתחרותי בעבר ובהווה תהיינה נזכרות בחתונה, החלטתי ללכת עד הסוף.

נימפומנית או פריגידיית?

ב שעה המש בדיק התייצבנו בפתח המאנדרס, כשהמשרר לובש מכנסי

בתל-אביב. אתם צריכים לראות את ה- מבטים שנזרקו בעיני הרבנים כאשר ביום שלישי אחד אחר-הצהריים התייצבה בפניו הם כלה בשמלת מידי שחורה עם מגפיים לבנים ווסט לבן, כשלראשה כובע לבן בו נעוץ פרח אדום. החתן הופיע למאורע ה- חגיגי כשהוא לבוש במכנסיים דמויי פיג'מה (כפי שהעידו קרובי המשפחה שנאלצו לחזות בטקס) חולצת לורקס מבריקה ו מעיל לבן עשוי פרווה סינטטית. אני זוכרת את קרובי המשפחה ההיסט- ריים, דוברי הפולנית-רוסית-גרמנית, ש- הטביעו אותנו בפסיפסטיהם. יותר אני זוכרת מהטקס דבר. אני מצטערת. פשוט משהו התעלף בתוכי. אני רק זוכרת את כליל הדיבורים שהיה מופנה אלי ואת ה-

ספירת-מלאי בליל הכלולות

קטיפה צהובים וחולצות לורקס (הפעם עם כתמי קטיפה) ונראה מצוחצח להפליא. ראשוני האורחים הגיעו כשעל פניהם חיוכים מכל הסוגים. ערב-רב מטורף כזה כמו שנאסף שם, אני זוכרת שראיתי אי פעם. נכנסו לשם כל היפים והלא-יפים מדיזנגוף, כל מי שמוצאים כל יום ב- משולש פינת-כסית-שולטן. כולם הגיעו לברך את המשורר הרווק-המתבודד-המת- בדל, שאיש לא האמין עליו שיפול עוד פעם בפח ויתחתן.

עובדה שבסופו של דבר ענדתי על אצבעי טבעת נישואין. ואז הגישו לי את קטע העתון בו הופיעה המודעה הבאה:

דוד אבידן
תל-אביב

נשואים

לילי סיגל
רחובות

המען למחאות (ולהמחאות): רח' שמשון 11, ת"א.

על אף הגשם האיום שירד התאספו שם המונים. איש כנראה לא רצה להחמיץ את ההצגה. היו שם מיטב החתיכות של תל-אביב להתפאר. היו כל החשובים, השמנים והכבדים. והיו גם הקלילים והיפים, אלה מהזקורים. כמוכן שבאו גם החברה מ-רחובות, שמתו מסקרנות איך זה להתחתן בעיר גדולה כמו תל-אביב. ופתאום, ב- אמצע כל זה, מצאתי את עצמי כשאני

כמעט והתעלפתי למיקרא המודעה. למ- רות שידעתי קודם על חוכנה, הרי כש- הדברים היו מודפסים זה נראה לפתע אחר- רת. אבל המתחיל במיצוה אומרים לו — גמור. במצח נחושה המשכתי את דרכי אל אור הזקורים ואל הסנינה המרכזית של חיי. שלולא היתה מתרחשת לא הייתי

עצמם מה ראה המשורר לשאת אותי ל- אשה. שמישהו לא יחשוב שהתאכזבתי. זאת היתה באמת חתונה נהדרת. אם לא הייתי הכלה הייתי נורא נהנית בה. למי ש- סובלת מאותה מחלה בה סבלתי אני באר- תה תקופה — אני יכולה להמליץ בפניה על חתונה כזו כעל תרופה מונעת ראש- נה. אל התרופה השניה נגיע כשאכנס לפרטים המפורטים יותר של חיי נשואי. אבל גם זה עבר. לאט לאט התפורר האדים והאנשים היפים והעייפים הלכו הביתה כל אחד עם אשתו או עם שללו. שחולק שם ביד נדיבה על-ידי חוקר ענייני ניהמין של כדור-הארץ. המוסיקה המשיי- כה ללזות אותנו כשאנו עמוסים בצרורות עד למכונית. מכאן טסנו בטיסה מטורפת עד לפנטהאוז של אלופי-החני כדי לבלות יחד את ליל הכלולות הראשון שלנו.

כמה עולה ילד?

ה היה לילה שלא אשכח. לילה של ספירת מלאי. מי שהיה נכנס לחדר חיה חושב שזו אפסנאות גדודית לפני ביקורת המפקד או הנות סידקית לפני ביקור פקיד מסי-הכנסה. ישבנו ופתחנו את כל המתנות שקיבלנו ליום נשואינו: תקליט מוצארט יד שניה; כמה פוסטרים מהפייר שופ; דפים עם עלים מיובשים; קנקנים מפלס- טיק, משומשים בחלקם; ספר של ד"ר ספוק; מפה-מפית; מישק דוק; סרויס לביצים שלוקות וסמרטוט אחד לשטיפת הריצפה. תה-ה-ההה. חוץ מזה היו גם צ'קים. ארבעה אנשים מתוך 1200 המוזמנים לחגיגת נשואינו הבינו את הרמז במודעה בעתון והביאו לנו צ'קים שהסתכמו בסכום העגול של 400 ל"י. הישג היסטורי זה לא ימחה לעולם מזכרו של דויד אבידן. יכול להיות שזו היתה

למחרת ליל הכלולות: במקום ירח-דבש - צילומי-מיטה

מרגישה שמהו מת לי בפנים. המסיבה נמשכה. אנשים יצאו וכנסו ב- מין תהלוכה ססגונית. זה היה קרובל אמר- תי. מכל צד שמעתי איך שעפות בדיחות על חשבון החתן והכלה, מהסוג: „מה הוא יכול כבר לעשות איתה בלילה?“ או „הלו

מגיעה לכתוב את זכרונותי, כשדמעותי מרטיבות את הנייר. בוקר שטוף גשם קידם את פני ביום המיוחל. דויד, חתני המיועד, נראה במזג רגוע עד אפסי ואילו אני נכנסתי במרץ להכנות של הכלה-הכוכבת. באותו יום